

EL MICALET
GALÀCTIC

La fada dels Somnis

Mercé Viana

Il·lustracions de Ramon Pla

bromera

Capítol 1

Magimagi era un país preciós, ni molt gran ni tampoc massa xicotet, que estava situat a la vall dels Bells Somnis. L'encerclaven unes muntanyes menudetes, com si foren de joguet, que estaven cobertes d'arbres, arbustos i nombroses herbes d'espècies desconegudes per als humans. Hi havia tantes muntanyes com colors té l'arc de Sant Martí i cadascuna es distingia per un dels seus colors. És per

això que tothom les coneixia com la muntanya verda, la muntanya blava, la muntanya groga...

Els seus habitants, els mag-mag, eren uns éssers molt peculiars. D'alçada reduïda i una miqueta gruixuts, lluien unes orelles punxudes i quasi transparents. Tenien els cabells del color de la sang, llevat d'algunes excepcions, i se'ls cobrien amb un barret enorme de color blau fort. Entre la comunitat fantàstica se'ls coneixia pel seu encant especial. Eren alegres com unes castanyoles, treballadors quan tocava i molt comunicadors, ja que els agradava relacionar-se els uns amb els altres per tal de contar-se les seues coses i també per compartir allò que sabien o tenien.

Les cases on vivien els mag-mag tenien el color de la neu i brillaven força quan el sol les il·luminava. Les teulades, negres com el

carbó, contrastaven amb aquesta blancúria quasi màgica de les parets i les convertia en una imatge de conte.

I ací, en aquest país tan bonic, vivia el nostre personatge, un mag-mag un poc peculiar que li deien Murfi.

Murfi mai no s'havia comportat com els mag-mag de la seua edat. Des de ben menut manifestava tendències cap a la soledat. Ni pare, ni mare ni tampoc veïns volia de companyia. La criatura es recloïa al seu dormitori i s'entretenia observant totes les coses que hi havia. Molt prompte començà a llegir els llibres que tenien els pares a les prestatgeries de casa i, quan encara no havia passat la frontera dels deu anys, els demanà la instal·lació d'un laboratori per a poder treballar ben a gust i al seu aire.

Els dies, les setmanes i els mesos anaren passant i, amb el pas del temps, la dedicació

de Murfi a instruir-se i a aprendre les coses relacionades amb el món de la màgia augmentava d'una manera exagerada.

A poc a poc, el mag-mag passà dels llibres que tenien els pares a casa als principals llibres de la comunitat màgica. Encara era una criatura quan Murfi aconseguí aprendre de memòria les fórmules màgiques que, fins aquell moment, estaven arreplegades en el Gran Llibre Blau d'aquesta meravellosa comunitat. Per contra, el pobre mag-mag mai no se'l veia jugar amb boletes, mai no se li veia riure amb els altres mag-mags ni se'l veia cantar les cançons de moda, de Nadal o de Pasqua. Tampoc no coneixia el que era el cinema o una passejada tranquil·la pel parc o una xarradeta amb algun dels veïns, perquè sempre estava treballant al seu laboratori, perquè sempre estava molt ocupat.

Els seus pares observaven aquest comportament un dia rere l'altre i, un dia sí i l'altre també, manifestaven la seua preocupació:

–Açò no pot ser bo, un mag-mag ha de jugar...

–I també riure...

–I també cantar!

Tots els dies, quan el sol comença a acomiadar-se dels que l'han gaudit al llarg de les hores, els pares de Murfi li deien la mateixa cantarella:

–Fill meu, el sol ens abandonarà molt prompte i la nit ens visitarà de pressa. Per què no deixes el treball i ixes a distraure't una estona? Tots els mag-mag del barri estan a l'Apa, fillet! Fes-li cas a la mare i vés-te'n a jugar amb ells...

No obstant això, la resposta de la criatura era sempre la mateixa: alçava el cap del llibre,

els mirava amb fàstic i els contestava amb gravetat:

—Estic distret, mare. Deixa de preocupar-te que jo no necessite res més.

La criatura anava creixent i, amb ella, també el seu aïllament.

Era un jovenet, encara, quan començà amb els primers intents de mag-mag savi: inventà noves fórmules màgiques, versets estranys i remeis extraordinaris que mai no compartia amb ningú. Era tan avariciós de la saviesa que tot s'ho guardava per a ell. Agafava un retolador màgic que ell mateix havia inventat i escrivia els seus descobriments en un llibre de fulls transparents, perquè ningú, llevat de la seua persona, poguera llegir-ne el contingut.

Al seu laboratori, fora de l'esguard curiós de qualsevol persona, Murfi mesclava uns

productes amb uns altres fins que aconseguia pocions singulars. Després en comprovava l'eficàcia en els dos animals que li feien companyia al llarg del dia: el gat Paulí i el ratolí Tararí.

El gat Paulí tenia el cos negre com la por i el cap era tan verd com un encisam. No tenia cua perquè li havia caigut gràcies a un dels experiments del seu amo i lluí tres orelles de color i grandària diferents. Amb tot, el més original eren els seus ulls, tots els colors coneguts competien per deixar-se veure, i per això li canviaven de tonalitat contínuament. Paulí patia amb una paciència infinita els *faig-i-desfaig* del seu amo i es deixava fer amb bondat.

El ratolí Tararí havia estat blanc com la neu fins que un bon dia Murfi li féu beure un líquid ensucrat que s'havia inventat i el seu

aspecte es transformà en una mena de prat florit: la pell esdevingué verda i els pèls es convertiren en diminutes flors multicolors. Aquest incident no li va fer gens de gràcia al pobre animalet i no era perquè no li agradaren les floretes o el color verd prat, no, però ell pensava que les floretes i els prats havien d'estar on sempre i els ratolins havien de tenir l'aspecte de ratolí. A més, no aguantava com el gat Paulí es baquejava de riure sempre que el veia. Al cap i a la fi, un ratolí blanc sempre es fa més de respectar que un ratolí florit. No ens pot estranyar, doncs, que tinguera una miqueta de por del seu amo i que, quan el veia acostar-se-li amb alguna cosa entre les mans, li fugira com qui fuig del dimoni. Amb tot, sempre que açò passava, Murfi el cridava d'aquesta manera:

—Tararí, vine cap aquí!

I el pobre ratolí, com si aquella veu l'hipnotitzara, tornava enrere amb el cap quasi tocant-li el terra i es plantava davant de l'amo amb humilitat.

Murfi, sempre tan recelós, guardava dins els armaris del laboratori les pocions i els remeis que elaborava en secret, els tancava amb pany i clau i, amb un somriure estrany, exclamava:

—Així ningú no sabrà que existeixen.

Els anys passaren i Murfi es convertí en un xicot solitari. No tenia cap amic ni cap amiga, però tampoc els trobava a faltar. Evitava, sempre que li era possible, eixir de casa i, quan ho feia, procurava fer-ho en hores en què no es vera una ànima pel carrer, amb la intenció de tornar de seguida al laboratori amb els seus atifells, el gat Paulí i el ratolí Tararí. No volia perdre temps amb res ni amb ningú.

Però mira per on, un dia en què el sol somreia a una primavera bella:

—Oh, no! M'he quedat sense pols de bigotis de rata penada sorda i els necessite urgentment. Quin fàstic més fastigós! Hauré d'aixecar-me de la cadira, anar cap a la porta, eixir del laboratori, eixir de casa, creuar el carrer, entrar a la botiga d'aqueixa maga pesada i comprar-ne. Quina pèrdua de temps tan terrible!